

Arran wordt, net als andere jongens die aanleg hebben voor magie, als hij vijftien is verbannen uit Samaar. Want in Samaar mogen alleen vrouwen de magische krachten gebruiken die zij van 'de Flisteraar' ontvangen. Arran besluit op zoek te gaan naar zijn vader, die uit het land is verdwenen toen Arran jong was. Algauw raakt de jongen betrokken bij een afschuwelijk complot, waarbij het goed van pas komt dat hij een kundig geneesheer én een goede zwaardvechter is. Want zijn vijand heeft kwade plannen met hem, zijn vader en Samaar...

Leeftijd: 11+

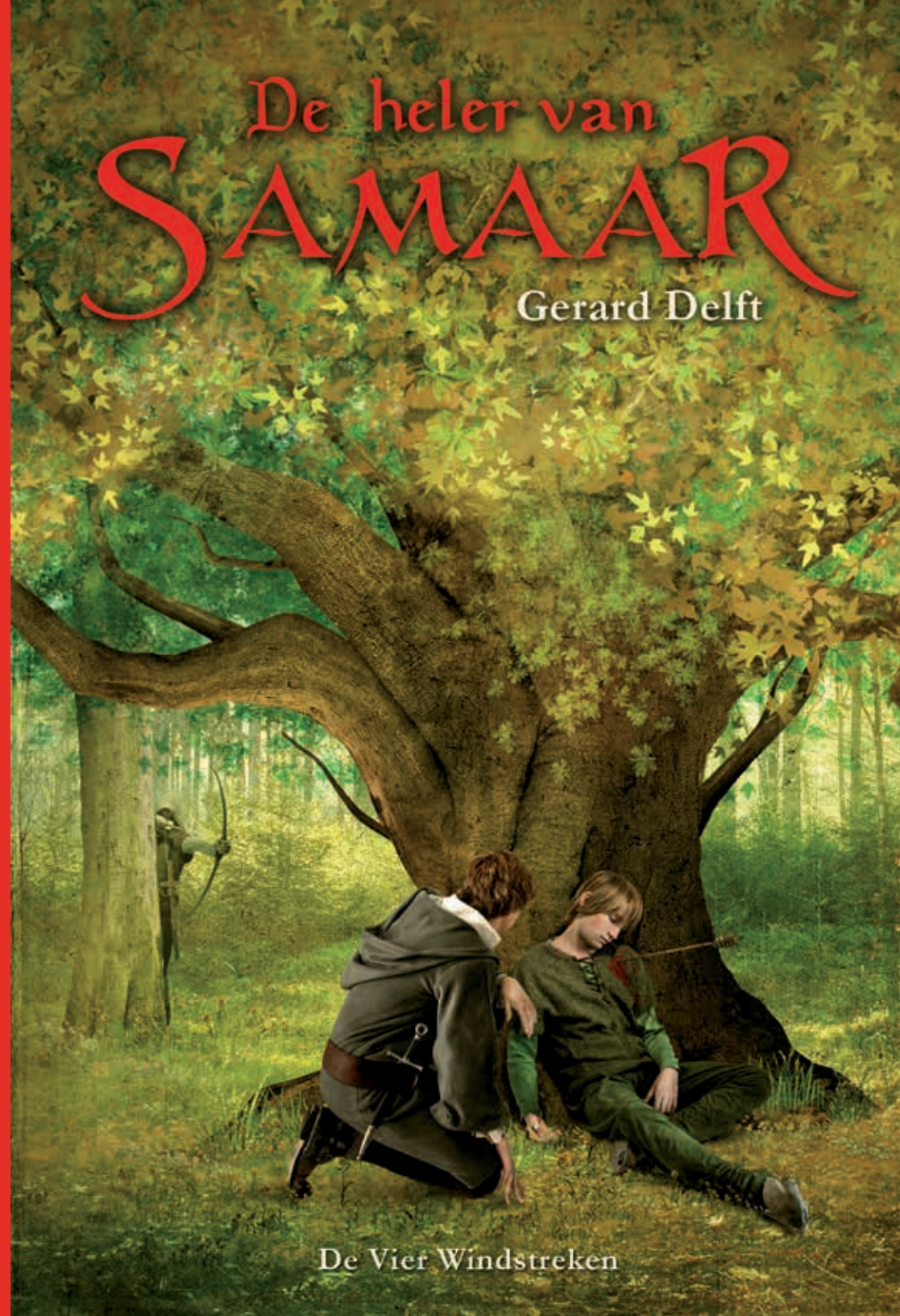

Gerard Delft

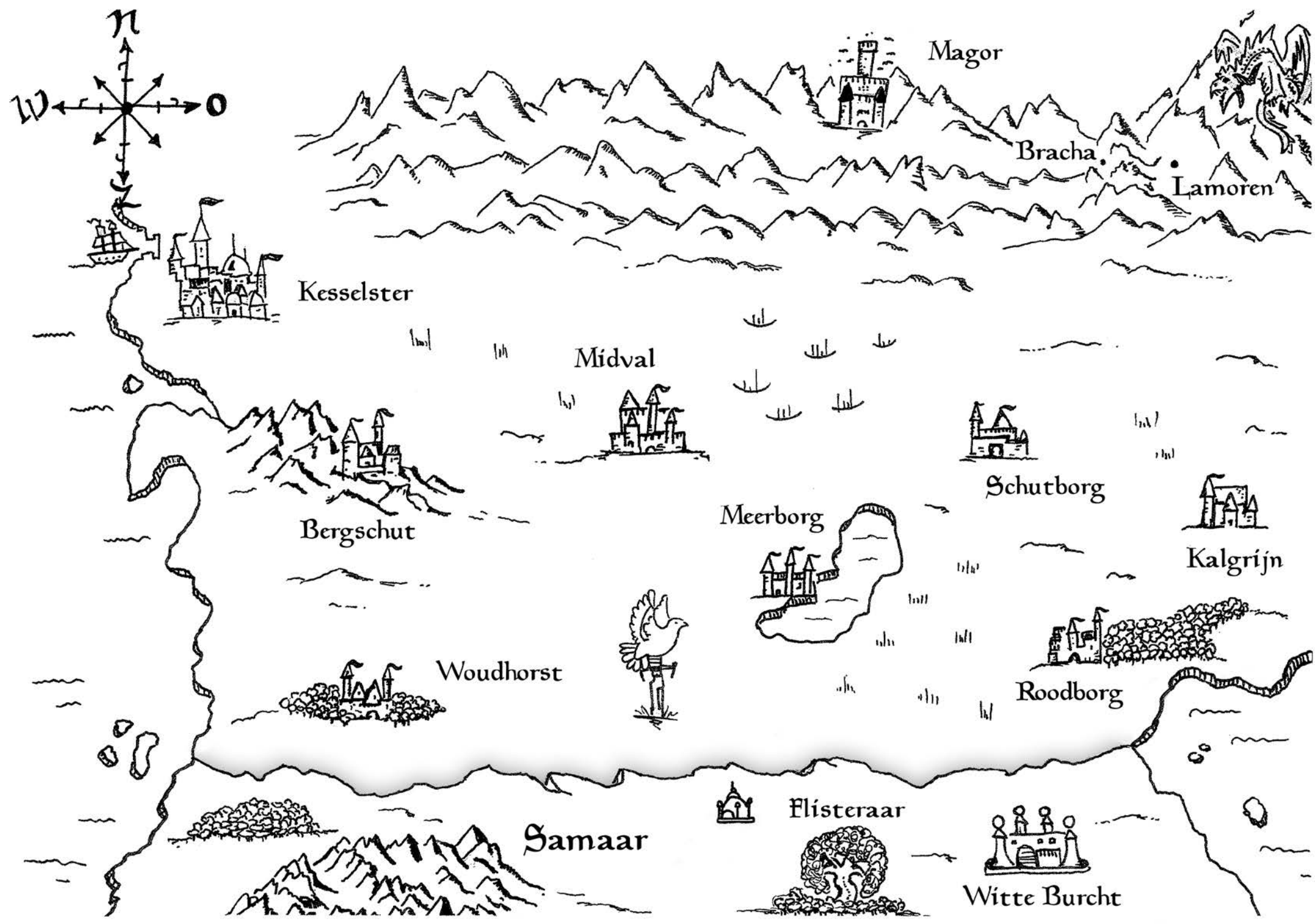
De heler van SAMAAR

De heler van SAMAAR

Gerard Delft

De Vier Windstreken

Magor

Bracha

Lamoren

Kesselster

Midval

Bergschut

Meerborg

Schutborg

Kalgrijn

Woudhorst

Roodborg

Samaar

Flisteraar

Witte Burcht

Gerard Delft

De heler van
SAMAAR

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2013 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Gerard Delft
Omslag van JeRoen Murré
Kaart van Rob van der Horst
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283,284 / ISBN 978 90 5116 321 6

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

INHOUD

Vooraf	9
Het afscheid	11
Op weg	18
Vragen en antwoorden	24
Ranottie	28
Roodborg	38
Spinnendood	48
Gideon	56
In de burcht	62
Twee legers	72
Een vreemde ontmoeting	84
Fainir	93
Twee broers	101
Thilo	108
Een oude bekende	124
Silvie	136
Aan de voet van de bergen	147
Zwarte Raven	158
Magor	182
Jerka	184
Een behulpzame God	187
Dardaan	197
De kroning	207
Een nieuw begin	220

VOORAF

In het verleden was Samaar een land waarvan de mannen graag ten strijde trokken.

Buiten Samaar was de wereld, voor zover ze die kenden, verdeeld in steden. Die steden waren de baas over het omringende land. Daarom werden ze ook wel stadstaten genoemd.

Er werden door Samaar bondgenootschappen met die steden gesloten. En die wisselden nogal eens, als dat in het belang van de Samaren was. Maar ook de steden hadden er geen moeite mee zo nu en dan een bevriende stad te laten vallen, als hun dat beter uitkwam. De ontrouwe stad werd natuurlijk als de verrader gezien, zodat oorlogen elkaar bleven opvolgen. Dat alles betekende het verlies van ontelbare levens, waardoor veel gezinnen in en buiten Samaar zonder mannen achterbleven.

Maar toen verscheen er een eeuw geleden een boom in Samaar. Die boom stak zo'n vijftien meter boven de andere bomen uit. Van de stam tot en met de bladerkroon was hij geheel wit.

Hoe de boom in Samaar was gekomen, wist niemand. Maar dat hij een enorme verandering teweegbracht, was duidelijk.

Het begon ermee dat meisjes, vlak voor hun tiende jaar, een visioen van de boom kregen. En rond hun vijftiende verjaardag begon de boom hun magische krachten te schenken. Die namen in de loop van de jaren meer en meer toe. De magie die ze kregen, stelde de vrouwen op den duur in staat de heerschappij van het land over te nemen. Ze zetten het leger naar hun hand en zorgden ervoor dat het na verloop van tijd volledig uit vrouwen bestond.

Het leger hield zich nu vooral bezig met de verdediging. Bondgenootschappen werden verbroken en er werden geen nieuwe meer gesloten. Zo zonderde Samaar zich af.

Door de ligging op een plateau, waarvan de noordgrens uit steile rotswanden bestond, werd dat verder bevorderd. De overige grenzen werden gevormd door zeeën, waarvan de golven op hoge, scherpe kliffen stuksloegen.

Ondanks – of misschien juist door – die afzondering ging het voor-
spoedig met het schiereiland. Er ontstonden rijke landerijen, waarop
de Samaren grote landhuizen bouwden. Als je iets over armoede wilde
weten, moest je dat in de geschiedenisboeken opzoeken.

De vrouwen noemden de boom ‘de Flisteraar’ en aanbaden hem. Nie-
mand, ook zichzelf niet, mocht die dichterbij dan honderd meter naderen.
Maar soms maakte de Flisteraar een uitzondering. Dan ontving een
jongen een visioen. Dankzij hun magie echter hadden de vrouwen
geleerd dat te herkennen.

Op zijn tiende jaar moest iedere jongen voor de Zusters van de Boom
verschijnen. Die ‘lazen’ zijn geest om te zien of hij door de boom was
uitgekozen om magie te ontvangen. Als dat zo was, werd de jongen uit
zijn gezin gehaald en opgevoed door de Zusters van de Boom. Zo had-
den ze controle over hem en konden ze hem opleiden voor een leven
buiten Samaar, vanaf de dag dat hij vijftien werd. Want buiten Samaar
oefende de boom zijn invloed niet uit. Dat betekende dus dat er geen
Samaarse krijgshoofd kon ontstaan. Een krijgshoofd die met magie de
heerschappij over het land voor de mannen op zou kunnen eisen.

Tot hun uitzending, die eigenlijk een verbanning was, werd de jongens
geen haar gekrenkt. Ze waren immers gekozen door de boom en
stonden onder zijn bescherming. De Zusters van de Boom gaven de
jongens vaardigheden mee, waarmee ze zich buiten Samaar konden
redden. Een van die vaardigheden was een opleiding in de krijgskunst,
zodat ze zich zo nodig konden verdedigen. Een andere was het zich
eigen maken van de beroemde Samaarse geneeskunst. Hierdoor waren
veel jongens geneesheer geworden in een van de stadstaten.

Ondanks al hun voorzorgen bleven de vrouwen waakzaam. Er gingen
verhalen rond over Samaarse spionnen. Die zouden zich bevinden
onder sommige voormalig uitgezonden jongens, die zich al jaren als
geneesheer gevestigd hadden. Zo bleef Samaar op de hoogte van de
plannen van de stadstaten. Maar slechts enkele vrouwen wisten daar
het fijne van.

HET AFSCHIED

Arran huiverde in de frisse ochtendlucht. Hij stond naast Elena, de
machtige Eerste Vrouwe van de Samaren. Beneden hem lag een uit-
gestrekte vlakte in de grijze ochtendnevel.

Hier, hoog op het rotsplateau, bevond hij zich aan de noordgrens van
Samaar. En met die wereld aan zijn voeten zou hij vandaag eindelijk
kennismaken.

Arran voelde zich klein. Daar had zijn een meter vijfenzestig nu even
niets mee te maken. En ook het feit dat hij op moest kijken tegen de
lange, slanke Eerste Vrouwe speelde geen rol. Nee, het was het weidse
uitzicht op de wereld buiten Samaar. De wereld die zijn thuis zou
worden. Hij slikte iets weg. Stom. Al tijden had hij naar deze dag toe-
geleefd. Dan moest je je niet opeens nietig gaan voelen.

Hij dacht aan Omarte en de mond in zijn smalle gezicht krulde zich
tot een glimlach.

Met een dreun op zijn schouder had zijn forsgebouwde vriend afscheid
van hem genomen. ‘Binnenkort is het mijn beurt. Dan zie ik je in de
nieuwe wereld.’

De nieuwe wereld. Ze hadden er al zoveel over geleerd, dat-ie eigenlijk
niet nieuw meer was.

Toch noemden ze hem altijd zo.

‘Moet je me eerst vinden,’ had hij geantwoord.

‘Ik vind je altijd, muis.’

De lichtblauwe ogen van Elena ontmoetten de zijne. ‘Waar denk je aan?’

‘Aan een vriend, Vrouwe.’

De Eerste Vrouwe droeg een lang, blauw gewaad, waarop aan de
voorzijde, in het wit, een afbeelding van de Flisteraar te zien was. Ze
zuchtte. Geen zucht die iets veroordeelde, maar een zucht waaruit
medeleven sprak. ‘Ik heb hier meer dan eens gestaan met een jongen
zoals jij, voordat hij uitgezonden werd. Allemaal verlangden ze naar de
uitdaging die op hen wachtte. Maar ook zagen ze ertegenop afscheid
van hun vrienden en familie te moeten nemen.’

Arran knikte. 'Het lijkt op het gevoel dat ik had toen ik tien was,' antwoordde hij. 'Ik wilde graag naar de Zusters van de Boom. En tegelijk was het moeilijk om afscheid van thuis te nemen.'

Elena veegde wat blonde haren voor haar bleke gezicht weg. Een gezicht dat een tijdloze schoonheid uitstraalde. 'Je vader heb je nooit echt gekend, hè?'

'Ik heb een vage herinnering aan hem sinds hij, toen ik vijf was, verdween. En natuurlijk hebben mijn moeder en zus over hem verteld. Ze zeggen dat ik op hem lijk. Maar wie hij werkelijk was, weet ik niet.' De Eerste Vrouwe draaide zich om en keek peinzend naar het land beneden hen.

Er verscheen een pijnlijke trek op Arrans gezicht. Ze weet meer dan ze zeggen wil, dacht hij.

'Ik stoer toch niet?'

Beiden hadden ze Joselin, het hoofd van de vrouwelijke strijders, niet horen aankomen. Het feit dat Samaarse paarden vrijwel geruisloos konden lopen, was hier ongetwijfeld de oorzaak van. Haar witte ros Dunar was daar geen uitzondering op.

Joselin was gekleed in haar rode strijdtuniek, waarop – net als bij de Eerste Vrouwe – een afbeelding van de Flisteraar te zien was. Haar huid was gebruint, omdat haar meeste diensten zich buiten afspeelden.

De strijdvrouw voerde een kleiner paard met zich mee.

Arran slaakte een kreet van vreugde, toen hij zag dat het Sterre was. De bruine merrie waar hij het meest aan gehecht was geraakt tijdens zijn opleiding. Dat dat ook voor Sterre gold, bewees ze door meteen, luid briesend, haar neus tegen zijn borst te duwen, zodat hij even wankelde.

Hij keek op naar Joselin. Ze knikte hem bemoedigend toe. 'Ja, Sterre zal je paard zijn in de wereld buiten, Samaar.'

Elena boog zich naar hem toe. 'Je moet nu vertrekken, Arran. Ik kan weinig toevoegen aan wat allemaal al met je besproken is. Ga met mijn zegen en wees een ware vertegenwoordiger van Samaar. Je hebt altijd een speciale plaats in mijn hart ingenomen en ik weet dat dat voor velen van de Zusters geldt.'

Arran had nooit een hekel aan haar of een van de andere Zusters gehad.

Waar hij steeds meer moeite mee had gekregen, was het systeem. Het systeem waarin ze hem wilden doen geloven dat het rechtvaardig was dat jongens geen magie mochten bezitten. Dat ze later een ondergeschikte rol moesten spelen. Geen bestuurlijke functies voor hen. Beroepen als handwerksman, boer of handelaar waren voor hen weggelegd. De enigen die wapens mochten dragen, waren de vrouwen en jongens zoals hij. Al deze gedachten had hij altijd voor zich gehouden omdat zijn moeder hem dat op het hart had gedrukt. En deze laatste dag zou hij ze zeker niet blootgeven. Vooral niet aan Elena.

Ze legde haar rechterhand op zijn voorhoofd om hem haar zegen te geven. Haar wijde, afhangende mouw geurde naar een zomerwei vol bloemen. Even leek het of zijn lichaam door een golf van warmte werd opgetild. Alsof hij zweefde in een peilloze oceaan van blauw licht. Ze nam haar hand weg en deed een stap terug. Vrijwel onmiddellijk verdween het gevoel.

Er klonk een uitnodigend gehinnik. Sterre, die volledig opgetuigd was, keek hem verwachtingsvol aan.

Arran glimlachte, terwijl hij opsteeg: 'Vanaf nu vormen we een echt paar.'

Toen doemde een strijder op. Ze hield hem zijn korte zwaard voor, dat in een fraaie, nieuwe, leren zwaardschede stak. Een goudkleurige Flisteraar was op het stugge leer aangebracht. Het traditionele afscheidscadeau, ging het door hem heen. Hij bevestigde het aan zijn riem, evenals een klein dolkmes. Daarna kwamen boog en pijlenkoker aan de beurt, die hij over zijn schouders op zijn rug hing.

Dat hij nu pas zijn wapens kreeg, had te maken met het feit dat geen enkele jongen gewapend mocht zijn als hij met de Eerste Vrouwe alleen was.

Er verscheen nog een strijder met twee zadeltassen. Die had hij zelf, de avond daarvoor, met zijn persoonlijke spullen gevuld. Daarna werden een opgerolde leren tenthuid, een deken en een waterzak achter hem aan zijn zadel bevestigd.

Joselin klakte met haar tong en Dunar zette zich stapvoets in beweging. Sterre volgde uit zichzelf het witte ros.

Arran boog zijn hoofd naar Elena als een laatste groet.

Elena keek hem na tot de Flisteraar, die op de achterzijde van zijn zilverkleurige tuniek was afgebeeld, niet meer te onderscheiden was.

Arran reed achter Joselin over een pad met aan zijn rechterkant de steile rotswand.

Die rotswand was niet de enige beveiliging van het hooggelegen Samaarse schiereiland. Aan de voet ervan lag een woud waar de Zusters van de Boom een machtige bezwering over hadden uitgesproken. Daardoor waren de bomen in een eeuwige, dichte mist gehuld. Wanneer je hier verdwaalde, was je reddeloos verloren.

Twee dagen geleden was zijn moeder in de middag afscheid komen nemen op het opleidingsinstituut, waar hij al vanaf zijn tiende jaar verbleef. Lang hadden ze samen, zonder een woord te zeggen, in de drukkende warmte van de zomerdag op een bank onder een boom gezeten. Hoewel ze haar best had gedaan niet te laten blijken dat ze met zijn vertrek een tweede verlies leed, had hij dit haarscherp aan-gevoeld. Allebei waren ze zich ervan bewust dat ze elkaar nooit meer zouden zien.

Toen zijn moeder opstond om te vertrekken, had ze zorgvuldig om zich heen gekeken. Daarna had ze een kleine rol perkament tevoor-schijn gehaald. Daarop was het gezicht van zijn vader getekend en ingekleurd. Het was nagemaakt van een schilderij dat bij hen thuis op het landgoed hing en waarop het hele gezin door een kunstenaar was afgebeeld. Zijn vader keek daarop schuin weg, zodat driekwart van zijn gezicht te zien was. De donkere ogen, het smalle gezicht met de hoge jukbeenderen en de kleur haar: hij had ze alle drie geërfd. Alleen de wat strenge, smalle neus week af van de zijne. Ook was zijn vader een stuk langer.

‘Je weet dat ik de ware reden van zijn verdwijning niet kan vertellen. Dat heb ik gezworen aan Elena,’ had zijn moeder gezegd. ‘Ik kan je alleen vertellen dat hij zich buiten Samaar bevindt, maar dat wist je al. Ik hoop dat je ’m vindt. Alleen dan kom je meer te weten. Misschien dat dit portret je daarbij helpt.’

Hij had haar omarmd. ‘Dit is het mooiste afscheidsgeschenk dat je

me kunt meegeven,’ had hij met een brok in zijn keel en van tranen brandende ogen gezegd.

Het stuk perkament had hij diezelfde avond in een geheim vak van een zadeltas gestopt.

Ze reden nog steeds in een rustig tempo. Een landwind ritselde door de naalden van de dennen aan zijn linkerzij en hij rook een harsachtige geur.

Arran dacht aan zijn zus Millitan. Met haar negentien jaar was ze vier jaar ouder dan hijzelf. Millitan met haar lange, zwarte haar en donkere ogen. Ze leken erg op elkaar, al was zijn haar wat minder donker. Hoewel ze het nooit aan hem had laten blijken, waren haar magische gaven de laatste drie jaar enorm gegroeid. Vooral nadat ze was toe-getreden tot de Zusters van de Boom. Ze was op dezelfde dag als zijn moeder bij het vallen van de avond gekomen en had gehuild bij hun afscheid. Arran had haar toen even meegenomen naar een stille plek in de tuin van het instituut. Daar droogden haar tranen sneller dan hij had verwacht. Vanuit een zak van haar tenue had ze een ovaal, zilveren medaillon opgediept. Zo’n sieraad waarin je iets kleins als een briefje, een afbeelding van iemand of een andere herinnering kunt stoppen. ‘Ik wil je iets bijzonders geven. Draag het altijd, dan ben ik gerust-gesteld,’ had ze gefluisterd.

‘Waarom is het zo speciaal?’

‘Dat durf ik je niet te zeggen. Ik weet niet of ze je gedachten nog uitlezen voor je vertrekt.’

Ze had hem het medaillon omgehangen en onder zijn kleding verstopt. ‘Probeer onze vader te vinden, als dat mogelijk is. Maar laat niemand weten dat je naar hem op zoek gaat.’

‘Natuurlijk zal ik proberen vader te vinden,’ had hij geantwoord. Over het medaillon had hij het verder niet gehad. Dat gedoe met zo’n snuisterij was echt iets voor een meisje, vond hij.

De opleidingen tot meester op de wapens en meester in de genees-kunst, de hoofdvakken van de opleiding, waren zwaar. Toch had Arran die nooit willen missen. Ze leken hem op het lijf geschreven. Daar-door had hij het feit dat hij anders was dan de meeste jongens, die niet

gevoelig waren voor het ontvangen van magie, makkelijk aanvaard. Bovendien trok een avontuurlijk leven buiten Samaar hem aan.

Hij schrok op uit zijn gedachten toen zich voor hen een zwarte, metalen koepel tegen de ochtendhemel aftekende. Arran zag de twee koepelwachters pas toen ze zich bewogen. Dat kwam omdat hun uitrusting ook zwart was. Het enige wat je van hen zag, waren hun ogen. Daar waar hun helm een uitsparing had, lichtten die op.

Joselin hield halt en Sterre volgde haar voorbeeld.

De vrouwelijke wachters bogen kort, waarbij ze hun vuist op de plek van hun hart legden. Ze openden ieder de helft van een hoge toegangsdeur. Joselin en Arran reden naar binnen, waarna de deuren weer achter hen gesloten werden. Even stonden ze in het aardedonker. Toen lichtten de wanden met een, door magie veroorzaakt, blauw schijnsel op.

Arran rilde. De ruimte voelde kil aan. Hij zag dat zich in het midden twee stellages bevonden. Bij elke stelling stonden drie wachters, die er hetzelfde uitzagen als degenen die de toegangsdeuren voor hen hadden geopend. Twee van hen verlieten hun plek en kwamen op hen toelopen. Arran vroeg zich af of hij moest afstijgen. Hij wierp een blik op Joselin. Die bleef rustig zitten en hij besloot haar voorbeeld te volgen. De wachters voerden Dunar en Joselin mee naar de meest links gelegen stelling. De andere twee leidden Sterre en Arran naar de stelling ernaast. Op een grote stalen plaat bleven de paarden staan. Op de hoeken naast de plaat stonden zware balken die een stelling stutten. Hij keek omhoog en zag stangen en tandraderen in het binnenste van de stelling. Over de raderen liepen kettingen die aan vier plekken in de stalen plaat verankerd waren. De onmiskenbare geur van het vet waarmee het raderwerk was ingesmeerd, drong zijn neus binnen.

Hij zag dat een van de wachters iets verschoof en voelde een lichte trilling door de plaat gaan. Blijkbaar was die vrij komen te hangen. Een andere wachter haalde een hendel over en het raderwerk zette zich vrijwel geruisloos in beweging. Langzaam zakte de plaat naar beneden. Het laatste wat hij zag, waren drie paar laarzen.

Opnieuw werd het donker en dit keer bleef het dat ook. Arran had de

indruk dat hij zich in een schacht bevond. Hij hoorde Sterre briesen en voelde haar zacht onder zich trillen. Daar bleef het echter bij. Sterre raakte niet snel overstuur.

De tocht naar beneden leek een eeuwigheid te duren. Dat kwam natuurlijk door het ontbreken van enig licht.

Ten slotte kwam de plaat met een kleine schok tot stilstand. Opnieuw openden zich twee deuren en hij rook de frisse buitenlucht toen Sterre van de plaat afstapte.

Arran zag dat ze zich in een kleine, onregelmatig gevormde grot bevonden. Voor een opening in de wand hing een wit waas.

Joselin voegde zich bij hem. Het geluid van de paardenhoeven weerkaatste hol tegen de wanden toen ze naar de grotopening reden.

Ze waren nog niet buiten of Arran dacht dat hij met blindheid werd geslagen. De dichte mist benam hem alle zicht. Hij hoorde Joselin iets mompelen wat op een spreuk leek en het volgende ogenblik kon hij een drietal paardlengtes voor zich uit kijken.

Een geluid deed hem omzien. Voor de uitgang van de grot ontdekte hij met enige moeite in het wit geklede wachters. Ze schoven stukken rotswand, die op een verborgen rails leken te lopen, naar elkaar toe. Het volgende ogenblik was de uitgang volledig aan het oog onttrokken en waren Arran en Joselin alleen in de mist.

Op weg

Arran reed achter Joselin, die een pad volgde dat alleen in haar hoofd leek te bestaan. Het ging nu eens linksaf, dan weer rechtsaf, en hij had het gevoel steeds op dezelfde plek terug te komen. De dichte mist maakte het echter onmogelijk dat gevoel te controleren.

Wat hem meer beangstigde, waren de schimmen die nu en dan rond hen opdoken. Als ze al op paarden zaten, moesten die zo wit zijn als Dunar, want de gedaanten leken in het niets te zweven.

Hij schrok van zijn stem die de stilte van het woud verbrak, toen hij Joselin ernaar vroeg.

‘Witte wachters die ons begeleiden,’ was haar korte antwoord.

Arran huiverde. Dat kwam niet alleen van de kilte. Hij hield er gewoon niet van als hij in de gaten gehouden werd door figuren die hij zelf niet kon zien. Die wachters zouden zeker spreuken kennen om verder vooruit te kunnen kijken. Verder vooruit dan de drie paardlengtes die Joselin hem had geschonken.

Zwijgend reden ze voort door het woud waarin de paarden hun hoeven geluidloos neerzetten. Geen vogel krijste. Geen ander dier liet zich horen. Hij bedacht dat het vreemd was dat Sterre en hijzelf niet nat werden. Dat er geen druppels aan de bladeren van de bomen hingen. Ook voelde hij nooit een aanraking van een tak in dit labyrint van dicht op elkaar staande bomen en struiken. Bewogen de takken zich weg van hen om een pad te vormen? Een pad dat zich weer achter hen sloot? Het hele woud moest betoverd zijn.

Dat maakte het natuurlijk onmogelijk voor iemand die kwade bedoelingen had om tot Samaar door te dringen. En dan waren er nog die geheimzinnige wachters, die vanuit het niets dodelijke pijlen op je af konden schieten. Nee, Samaar was goed beveiligd. Maar als je eruit zou willen ontsnappen, was ook dat vrijwel ondenkbaar.

Die laatste gedachte deed zijn hart een slag overslaan. Zou zijn vader zich dan misschien niet in die nieuwe wereld kunnen bevinden? Hij schudde koppig zijn hoofd. Vroeger was Samaar vast minder beveiligd en...

Hij schrok opnieuw toen Joselin opeens door een krans van licht omringd werd. Het volgende ogenblik werden Sterre en hijzelf door het daglicht overspoeld. Ze reden nog een tiental meters door voor de Eerste van de Strijders stopte.

Arran draaide zich om en zag een muur van mist hoog oprijzen. Zo hoog dat die de steile rotswanden van Samaar aan het oog onttrok. Om hem heen was het land groen. De wind ritselde door de bladeren van een groepje loofbomen. Hij voerde een frisse geur van aarde en gras mee.

‘Goed gedaan, Sterre.’ Hij klopte zijn kleine paard liefkozend op de hals. Het dier was zichtbaar opgelucht de magische witte wereld achter zich gelaten te hebben. Dunar liet echter niets blijken. Die moest aan dergelijke uitstapjes gewend zijn.

Joselin steeg af en hij volgde haar voorbeeld. De Samaarse zocht in een van haar zadeltassen en haalde er een kaart uit. Ze liep naar een boomstronk en liet zich erop zakken. Daarna gebaarde ze naar Arran dat hij naast haar moest komen zitten.

Ze vouwde de kaart open. Hij zag de vlakke waar ze zich nu bevonden en aan de bovenkant een deel van een ver gebergte. Bossen, dorpjes en rivieren waren heel precies ingetekend. Heel anders dan de grovere kaarten van de steden ten noorden van Samaar die hij zich bij de Zusters van de Boom eigen had moeten maken.

Joselin spiedde om zich heen. Ze moest, toen ze te paard zat, toch allang gezien hebben dat ze alleen waren, dacht Arran verwonderd. De dichtstbijzijnde bomen waren zo’n honderd meter van hen verwijderd.

Ze lachte naar hem, toen ze zijn verbaasde blik zag. ‘Een situatie kan snel veranderen. Houd je oren en ogen altijd wijd open.’

Haar vinger bewoog naar de onderkant van de kaart. ‘Samaar staat hier natuurlijk niet op aangegeven. We gaan ervan uit dat kaarten ook in handen kunnen vallen van figuren die ons niet goedgezind zijn.’

Arran reageerde verontwaardigd. ‘Ik was niet van plan die kaart kwijt te raken.’

‘Achter op deze kaart staat aangegeven welke steden en burchten nog geen geneesheer uit ons land hebben,’ vervolgde Joselin zonder op

zijn opmerking in te gaan. 'Of waar nog gemakkelijk plaats is voor een extra geneesheer. Als je je zelfstandig wilt vestigen, raad ik je aan van deze gegevens gebruik te maken. Heb je er al over nagedacht wat je wilt gaan doen?'

Arran schudde zijn hoofd. Hij wist echter zeker dat hij niet meteen ergens aan vast wilde zitten. Hij zou als rondreizend genezer zijn kostje zien te verdienen, zodat hij meer aan de weet zou kunnen komen over de verblijfplaats van zijn vader. Maar dat was hij niet van plan aan Joselin te vertellen.

In de verte klonk zacht het hameren van een specht tegen een boomstam.

'Als je het mij vraagt, zul je binnen niet al te lange tijd geneesheer zijn bij een burchtheer,' betoogde Joselin. 'Iedereen sprak er altijd lovend over hoe snel je je het helen eigen hebt gemaakt. En met het zwaard en de boog was je moeilijk te verslaan. Ik heb vaak met bewondering naar je gekeken als je met je oefeningen bezig was. Vergeet niet dat burchtheren hun lijfarts graag bij zich hebben als ze ten strijde trekken. Zeker als die ook nog goed met wapens om kan gaan.'

Ze vouwde de kaart op en overhandigde die aan hem. 'Wil je me nog iets vragen?'

Arran schudde zijn hoofd. Wat hij echt wilde weten, zou ze hem toch niet vertellen.

Joselin stond op en hij volgde haar voorbeeld. Ze legde haar handen op zijn schouders, boog zich naar hem toe en drukte haar voorhoofd tegen dat van hem. Een afscheidsgroet van twee gelijken. Dat ze hem nu zo beschouwde, had hij niet verwacht. Even schoot het door hem heen haar toch iets over zijn vader te vragen, maar het volgende ogenblik onderdrukte hij die gedachte.

Toen draaide Joselin zich om en liep naar Sterre. Ze streelde liefkozend door haar manen. Daarna steeg ze op, hief haar hand als een laatste groet en verdween stapvoets terug in de mist.

Arran stopte de kaart in een van de binnenzakken van zijn tuniek en keek om zich heen. Alles leek opeens iets onwezenlijks te hebben gekregen. Hij besepte dat de beschermende schaal van Samaar, die hem

vijftien jaar lang had omsloten, was gebarsten. Hij was geboren in een nieuwe wereld, die hij nog de zijne moest maken.

De lucht was helder en veranderde langzaam van een lichtblauwe in een donkerblauwe koepel boven het groene landschap.

Hij steeg op en klopte Sterre op haar hals. 'Vooruit, trouwe makker. Wat de toekomst met ons voorheeft, zullen we wel zien. Laten we maar eens een stukje draven. Dat zal je ongetwijfeld goed doen.'

Arran genoot net zoveel van de rit als zijn kleine merrie. Van de frisse ochtendwind, die zijn gezicht streelde met allerlei geuren die hij met zich meevoerde. Van het onder Sterres hoeven door wegschietende gras. Van het steeds wisselende landschap. Ze namen de spanning weg van het vertrek uit Samaar.

Toen ze zo enige tijd hadden gereden, hield hij in en draaide zich om in het zadel. De mist was op deze afstand niet meer te onderscheiden van de rotswand. Het leek eerder alsof de steile wanden uit krijtsteen bestonden.

Hij vernauwde zijn ogen en probeerde boven op de rotswand iets te ontdekken. Maar er was niets te zien. 'Zou er iemand daarboven naar ons kijken, Sterre? Nou ja, als dat zo is, moet die betere ogen hebben dan ik.'

Hij steeg af en haalde een klein kompas uit een zadeltas. Met behulp van de kaart zette hij een route uit naar de dichtstbijzijnde grote stad, die Roodborg heette. Het zou nog zeker twee volle dagen rijden zijn. De rest van de dag reisden ze tussen groepjes verspreid staande bomen over een heuvelachtig landschap. Er waren geen akkers of andere tekenen van enig menselijk leven te bekennen.

Toen de zon in het westen aan het verdwijnen was, zocht hij een wat hoger gelegen plek. In het schemerige licht zette Arran zijn tent op. Daarna ging hij te voet op jacht. Hij had het geluk al vrij snel een haas te schieten. Eén welgemikte pijl was voldoende geweest.

Terug bij het kamp gordde hij zijn zwaardriem af en legde het zwaard samen met zijn boog en pijlenkoker voor de tent. Hij sprokkelde wat takken bij elkaar en stak ze aan met behulp van zijn vuursteen. Daarna wilde hij de haas en verwijderde de ingewanden. Hij reeg de buit aan een stevige tak. Die hing hij in twee takken met V-vormige uiteinden,

die hij aan weerszijden van het vuur in de grond had gestoken. Nu was het zaak het dier regelmatig te keren. Al gauw deed de geur van gebraden vlees hem watertanden.

Hij zag dat Sterre inmiddels vredig bij een beekje liep te grazen. Op twee korte pauzes na, om haar wat rust te gunnen, was hij vandaag aan één stuk door gereden.

Nadat hij had gegeten, zocht hij nog wat hout om het vuur aan de gang te houden. Want nu het duister begon in te vallen, voelde hij de kou optrekken.

Hij bracht twee vingers naar zijn mond en float: laag, hoog en opnieuw laag. Een signaal waarop Sterre altijd reageerde. Even later kwam ze dan ook de heuvel opdraven.

Hij had al eerder – nadat hij haar had afgezadeld – haar hoeven gecontroleerd op kleine, scherpe stenen. Nu pakte hij een roskam uit een van de zadeltassen. Arran glimlachte toen Sterre haar hoofd met kracht tegen zijn arm duwde. Hij wist hoe prettig zij het vond als hij aandacht aan haar besteedde. Met langzame, draaiende bewegingen ging hij te werk. Het paardenlijf voelde warm. Nadat hij de zachte manen met een kam onder handen genomen had, duwde ze opnieuw haar hoofd tegen hem aan. Hij keek quasi-ernstig in haar grote, zwarte ogen. ‘Nee Sterre, hier zul je het voorlopig mee moeten doen. Blijf vannacht op de heuvel bij de tent. Ik geloof niet dat hier wolven of beren rondsluipen. Dan had Joselin me ongetwijfeld gewaarschuwd. Trouwens, het gebied waar we vandaag door reden, zag er vreedzaam uit.’

Maar een situatie kan snel veranderen, om met de woorden van diezelfde Joselin te spreken, dacht hij.

Hij dronk nog wat uit zijn waterzak, kroop de tent in en wikkelde zich in een deken. Na een dag rijden was een zacht bed in een herberg hem meer dan welkom geweest. Toch duurde het niet lang voor hij in een diepe, droomloze slaap viel.

Midden in de nacht schrok Arran wakker. De harde ondergrond deed hem beseffen waar hij was. Niet in de halfverlichte slaapzaal van het instituut, maar in een tent op een heuvel.

Hij schudde de deken van zich af, stak zijn hoofd naar buiten en zag dat het vuur bijna was uitgegloeid. Langzaam liet hij zijn ogen aan het duister wennen. Daar stond zijn kleine paard onder een boom. Ze sliep. Dat betekende dat er geen gevaar was. Het minste of geringste zou haar gewekt hebben. Een betere wachtpost dan Sterre was moeilijk te vinden.

In het zwakke licht van een kleine maansikkel en duizenden fonkelende sterren zag hij vaag de zwarte contouren van de boomstammen. Nergens was een beweging te ontdekken. Geen enkel geluid trof zijn oren. Zelfs de wind liet het deze nacht afweten. Sterre opende een oog en keek hem even aan. Daarna sloot ze het weer, alsof ze zeggen wilde: ‘Niets aan de hand, vriend.’

Rillend van de kou kroop hij weer terug in de tent en wond de deken strak om zich heen. Niet veel later viel hij opnieuw in slaap.